

Sygn. akt I ACa 194/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Depczyński
Sędziowie:	SA Joanna Walentkiewicz – Witkowska (spr.) SO (del.) Bożena Rządzińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **G. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 13 grudnia 2016 r. sygn. akt X GC 621/16

1. oddala apelację;
2. zasądza od (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz G. G. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 194/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016 r. w sprawie z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko G. G. o zapłatę Sąd Okręgowy w Łodzi

1/ oddalił powództwo;

2/zasądził od (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz G. G. kwotę 7 217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Powyższy wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 26 czerwca 2007 r. (...) Bank Spółka Akcyjna w K. udzieliła pozwanej na okres 96 miesięcy kredytu złotowego indeksowanego kursem (...), stanowiącego równowartość w złotych polskich kwoty 14 058,34 CHF. Kredyt powyższy oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 14,90%.

W dniu 13 kwietnia 2010 r. Bank wypowiedział umowę, zastrzegając że wypowiedzenie nie będzie miało mocy prawnej w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zadłużenia. Kolejne wypowiedzenie umowy kredytowej bank wystosował do pozwanej w dniu 9 sierpnia 2011 r., w dniu zaś 22 maja 2013 r. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny.

Postanowieniem z dnia 12 września 2013 r. umorzono wszczętą przeciwko pozwanej egzekucję.

W dniu 26 lutego 2015 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną w W., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarta została umowa, na mocy której bank jako komandytariusz spółki (...) wniósł do spółki swoją wierzytelność z umowy kredytowej pozwanej. Tego samego dnia bank swoje prawa i obowiązki komandytariusza przeniósł na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytowo – akcyjną w W.. W dniu 4 marca 2015 r. (...) spółki (...) podjęli uchwałę o zwrocie na rzecz spółki (...) wkładów niepieniężnych w postaci wymagalnych wierzytelności. Tego samego dnia spółka (...) nabyte wcześniej wierzytelności przeniosła na powoda.

Pismem z dnia 10 marca 2015 r. G. (...) Bank powiadomił pozwaną o cesji wierzytelności.

W dniu 13 kwietnia 2016 r. powód sporządził wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych i oświadczył, że na pozwanej ciąży zobowiązanie w kwocie 48.028,02 zł z tytułu kapitału oraz 38 183,50 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek wynikające z umowy o numerze (...).

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia pozwanego Sąd I instancji podzielił stanowisko wyrażone w wyrokach z dnia 10 października 2003r. w sprawie II CK 113/02 i z dnia 30 stycznia 2007r. w sprawie IV CSK 356/06, wedle którego termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.

Dokonując oceny podniesionego zarzutu Sąd Okręgowy miał na uwadze, że termin zapłaty ostatniej raty pożyczki wypadał na dzień 5 lipca 2015 r., trzyletni zatem bieg przedawnienia zakończyłby swój bieg na długo po wniesieniu pozwu. Za istotny, zdaniem sądu a quo, uznać należy jednak fakt dokonania w dniu 9 sierpnia 2011 r. wypowiedzenia przez bank umowy kredytowej - wystosowanie do pozwanej oświadczenia wiązało się z jednoczesnym postawieniem całości należności kredytowej w stan natychmiastowej wymagalności. Skutek taki, wedle treści oświadczenia z dnia 9 sierpnia 2011 r., nastąpić miał po upływie 30 dniowego terminu wypowiedzenia, rozpoczynającego swój bieg z dniem doręczenia pisma zawierającego wypowiedzenie. Strona powodowa nie przedłożyła dowodu doręczenia pozwanej odpisu tego pisma, a zakładając, że nastąpiło to po upływie tygodnia od dnia nadania pisma Sąd I instancji przyjął, że bieg okresu wypowiedzenia rozpoczął się w dniu 16 sierpnia 2011 r., zakończył się zaś z dniem 15 września 2011 r.

Jako okoliczność pozbawioną znaczenia Sąd I instancji ocenił powołany przez powoda fakt wszczęcia względem pozwanej postępowania egzekucyjnego. Odwołał się przy tym do stanowiska Sądu Najwyższego, wyrażonego w uchwale z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie III CZP 29/16, zgodnie z którym nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). LEX nr 2067028, (...) Biul.SN 2016/6/10, (...)

Sąd Okręgowy podniósł, że strona powodowa nie wskazała na wystąpienie jakichkolwiek zdarzeń mogących skutkować przerwaniem terminu przedawnienia wobec jakiegokolwiek innego podmiotu, aniżeli zbywający wierzytelność bank. Nie wykazała również faktu uzyskania na swoją rzecz, jako następcy prawnego banku klauzuli wykonalności, poprzestając jedynie na wykazaniu, że klauzulę taką uzyskał prowadzący postępowanie egzekucyjne jej poprzednik prawny. W świetle stanowiska zajętego jednak w przywołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego, fakt uzyskania takiej klauzuli przez będący cedentem bank Sąd Okręgowy uznał za niewystarczający dla wykazania legitymacji czynnej cesjonariusza. Tym samym żądanie pozwu podlegało oddaleniu zarówno jako przedawnione, jak i z powodu

braku legitymacji po stronie powoda, bez konieczności oceny pozostałych zarzutów co do istnienia i zakresu spornej wierzytelności.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1/ naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej w sposób dowolny, a nie swobodny, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, a nadto wyciągnięcie z zebranego materiału dowodowego wniosku nielogicznego, sprzecznego z tym materiałem, jakoby powód nie wykazał legitymacji do występowania w procesie, co Sąd uczynił na skutek tego, że:

a/ przyjął, że powód nie wykazał uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności, poprzestając jedynie na wykazaniu, że klauzulę uzyskał Bank, jako jego poprzednik prawny, podczas gdy nie tylko kwestia ta nie ma związku z materialnoprawną legitymacją wierzyciela, ale przede wszystkim jest stwierdzeniem wewnątrznie sprzecznym - jeśli Bank jest poprzednikiem prawnym powoda, to oznacza że powód jest jego prawnym następcą i przysługują mu prawa podmiotowe, które od Banku przejął;

b/ pominął elementy stanu faktycznego, które sam ustalił- że (...) Bank S.A. jako komandytariusz spółki (...) sp. z o.o. sp. k. wniósł do niej wierzytelność z tytułu udzielonej pozwanej kredytu jako wkład niepieniężny, następnie w ogół praw i obowiązków Banku jako komandytariusza weszła (...) sp. z o.o. S.K.A., której wkład niepieniężny w postaci wierzytelności wniesionych wcześniej przez Bank został zwrócony, następnie zaś nabyte w ten sposób wierzytelności (...) sp. z o.o. S.K.A. przeniosła na rzecz powoda;

2/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 k.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że w sprawie nie spowodowały przerwania biegu terminu przedawnienia czynności zainicjowane przez wierzyciela pierwotnego w postępowaniu klauzulowym (wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu), podczas gdy prawidłowa wykładnia przepisów powinna doprowadzić do stwierdzenia, że wniosek (...) Bank S.A. o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu spowodował skutecznie przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia;

3/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 509 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 k.c. przez ich błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że przerwanie biegu terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela, podczas gdy na cesjonariusza wraz z wierzytelnością przechodzą wszelkie związane z nią prawa, w tym cesjonariusz wchodzi w sytuację prawną cedenta w całości, w szczególności odnosi się do cesjonariusza skutek przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia czynnościami podejmowanymi przez cedenta, skoro nabywa on wierzytelność wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 86.211,52 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową uiszczoną od pełnomocnictwa i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwana **w odpowiedzi na apelację** powoda wniosła o jej oddalenie, jako bezzasadnej oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Istota zaskarżenia sprowadza się do zakwestionowania dokonanej przez sąd pierwszej instancji wykładni przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w kontekście instytucji przelewu wierzytelności /art. 509 § 2 k.c./. Źródłem zarzutu apelującego jest najogólniej rzecz biorąc- wskazanie, że skutkiem przelewu wierzytelności jest wyłącznie zmiana po stronie wierzyciela. Skarżący twierdzi, że dochodzone roszczenie nie było przedawnione, ponieważ bieg terminu przedawnienia, liczony od chwili postawienia całej kwoty kredytu w stan wymagalności, tj. 15 września 2011 r., był kilkakrotnie przerywany czynnościami banku, jako poprzednika prawnego. Według powoda do skutecznego przerwania biegu przedawnienia względem pozwanej doszło po raz pierwszy wskutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. W dalszej kolejności bieg terminu przedawnienia miał podlegać przerwaniu z racji złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w oparciu o ww. tytuł wykonawczy i ostatecznie rozpocząć swój bieg na nowo po jego umorzeniu.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych.

W ramach zarzutów naruszenia prawa procesowego skarżący zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego, co skutkowało wnioskiem, jakoby powód nie wykazał legitymacji do występowania w procesie.

Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Wbrew twierdzeniom apelującego, w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Zgodzić należy się ze stanowiskiem Sądu a quo, wedle którego uprawnienie powodowego Funduszu do działania w procesie nie zostało należycie wykazane, bo strona powodowa nie wykazała uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności przeciwko pozwanej. Oceny tej nie jest w stanie zmienić argumentacja wskazana na kanwie podniesionego zarzutu.

Oczywistym jest, że w wyniku przelewu wierzytelności następuje zmiana podmiotu uprawnionego do tej wierzytelności. Podnieść również należy, że przeniesienie wierzytelności odbywa się bez udziału dłużnika, tj. do takiego przeniesienia nie jest wymagana zgoda dłużnika, co także nie może zostać pominięte w ocenie spornego zagadnienia. Istotnie, w wyniku cesji, wierzytelność jest nabywana w dotychczasowym kształcie, niemniej nie przesądza to kwestii przedawnienia, a odnosi się jedynie do wierzytelności, jako takiej, a nie do możliwości skutecznego jej dochodzenia.

Przepisy dotyczące zmiany wierzyciela, kwestii będącej przedmiotem sporu nie regulują. Nie ma też przepisu, który wskazywałby wprost, że nabywca wierzytelności wstępuje w sytuację prawną zbywcy, że przysługują mu wszelkie uprawnienia i dobrodziejstwa takie, jakie przysługiwałyby zbywcy. Zatem wniosku prezentowanego w apelacji nie można wywieść z przepisów prawa materialnego regulujących instytucję przelewu wierzytelności, bo takie uregulowanie nie zostało wprowadzone – inaczej niż w przypadku sytuacji dłużnika- tu przepis art. 513 § 1 k.c. wprost wskazuje, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy wierzytelności w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Wprawdzie przedawnienie jest instytucją odnoszącą się do roszczenia, niemniej nie przesądza to, w sposób oczekiwany przez skarżącego, kwestii czy przerwa biegu przedawnienia, która nastąpiła w wyniku wcześniejszych czynności zbywcy skutkuje także wobec nabywcy.

Termin wymagalności roszczenia w sprawie określa upływ terminu wypowiedzenia umowy /data rozwiązania umowy/. Jak prawidłowo ustalił Sąd meriti, w realiach sprawy niewątpliwie można przyjąć, że jest to 15 września 2011 r. Termin przedawnienia roszczenia, będącego przedmiotem zaskarżenia wynosi 3 lata. Niewątpliwym jest, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego wystawionym przez zbywcę wierzytelności będącego bankiem tytułem został przerwany przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie przez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie tego tytułu.

Skarżący w apelacji nietrafnie zarzuca i wskazuje, że następnie bieg przedawnienia został przerwany skutecznie – także wobec powoda – poprzez wniosek o wszczęcie egzekucji złożony przez poprzedniego wierzyciela. Takie stanowisko nie jest uprawnione.

Co do zasady rację ma skarżący, że nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta. Niemniej, w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym, sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie niż sytuacja prawna nabywcy wierzytelności, objętej innym tytułem wykonawczym.

Kwestia możliwości korzystania przez nabywcę wierzytelności, który sam nie mógł posługiwać się bankowym tytułem egzekucyjnym, z przerwy biegu przedawnienia wynikającej z podjęcia czynności procesowych na podstawie tego tytułu - została już rozstrzygnięta w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Kluczowe znaczenie z tego punktu widzenia ma uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, (OSNC 2017, Nr 5, poz. 55), której wnioski zostały następnie podzielone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 października 2016 r., III CZP 60/16. Orzeczenia te wyrażają ogólną myśl, że przerwa biegu przedawnienia, wynikająca z dokonania czynności związanych z (...) odnosi skutek wyłącznie wobec podmiotu, który mógł wystawić ten tytuł i dochodzić na jego podstawie roszczeń. W konsekwencji, o ile nabywca wierzytelności nie może posługiwać się (...), przerwa biegu przedawnienia nie ma do niego zastosowania. Z chwilą przeniesienia wierzytelności traktuje się ją tak, jak gdyby nie miała miejsca. Konkluzja ta została sformułowana przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do wniosku o wszczęcie egzekucji, jako zdarzenia przerywającego bieg przedawnienia. Niemniej jednak można odnosić ją także do innych czynności procesowych, których podstawę stanowi (...), w tym do wniosku o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. Ostatecznie w uchwale z 9 czerwca 2017 r. w sprawie III CZP 17/17 Sąd Najwyższy stwierdził jednoznacznie, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem.

Bankowy tytuł egzekucyjny z nadaną klauzulą wykonalności jest podstawą dochodzenia wierzytelności w drodze egzekucji wyłącznie dla banków, powód zaś – w przeciwieństwie od podmiotu, od którego nabył wierzytelność - nim nie jest. Co za tym idzie w celu dochodzenia roszczenia musi wystąpić na drogę sądowego postępowania cywilnego. Tym samym czynność nadania klauzuli wykonalności nie może stanowić (w stosunku powód - pozwany) działania przedsięwziętego bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia, gdyż strona powodowa nie mogłaby skutecznie wszcząć egzekucji na jego podstawie.

Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że skoro powód nie wykazał uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności przeciwko pozwanej, to tym samym nie wykazał legitymacji czynnej w procesie przeciwko pozwanej.

W uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie III CZP 29/16 Sąd Najwyższy wskazał, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy, wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności niebędący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela, będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane, za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku, prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem – tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały jak wyżej.

Sąd Najwyższy zważył na wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego i związanej z tym niemożności wkroczenia przez następcę prawnego banku (niebędącego bankiem) w preferencyjną sytuację materialnoprawną w sferze biegu przedawnienia roszczenia, ukształtowaną przez bank z wykorzystaniem instrumentu bankowego tytułu egzekucyjnego i postępowania klauzulowego. Na gruncie powyższego przyjąć należy, że skutek przerwania biegu przedawnienia może zachodzić tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela, na co kilkakrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach m.in. w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II CSK 196/14. Tym samym, do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania biegu przedawnienia, została dokonana.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd Najwyższy wprost wypowiedział się co do możliwości zachowania przez fundusz sekurytyzacyjny (podmiot niebędący bankiem) skutków przerwania biegu przedawnienia, wywołanego przez bank. Prezentowane przez Sąd Najwyższy stanowisko prawne w tym zakresie wypada uznać za słuszne, ponieważ trudno uznać za zasadną koncepcję przeciwną, popieraną przez powoda, pozwalającą na przyznanie i korzystanie przez nabywcę wierzytelności ze skutków prawnych spowodowanych przez zbywcę wierzytelności za pomocą szczególnych i wyjątkowych uprawnień procesowych opartych na instrumencie bankowego tytułu egzekucyjnego. Dostępny dla banków wachlarz uprawnień i przywilejów procesowych, związanych z wystawieniem (...) (do czasu uchylenia przepisów art. 96 i 97 prawa bankowego), zdolnych do wywoływania zmian w sferze uprawnień materialnoprawnych banku, nie może podlegać kompletnemu przeniesieniu w ramach instytucji przelewu wierzytelności do przestrzeni prawnej podmiotu prawa, któremu ustawodawca nie przyznał takiej prerogatywy.

Jeśli powód - niebędący bankiem - nie jest i nigdy nie był władny do przerwania biegu przedawnienia w sposób zbieżny z przewidzianą dla banków procedurą z wykorzystaniem bankowego tytułu egzekucyjnego, to wykluczone jest przyjęcie, że te szczególne uprawnienia materialnoprawne również mogły skutecznie przejść wraz z wierzytelnością do sfery uprawnień powoda. Takich zastrzeżeń nie można byłoby wyprowadzić w sytuacji nabycia przez powoda od banku wierzytelności stwierdzonej „zwykłym” tytułem egzekucyjnym (nakazem zapłaty, wyrokiem) bądź zupełnie hipotetycznej sytuacji nadania przez ustawodawcę funduszom sekurytyzacyjnym uprawnień w zakresie możliwości uzyskania na swoją rzecz, jako następcy prawnego klauzuli wykonalności nadanej uprzednio bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Skonstatować trzeba, że możliwość skutecznego powoływania się przez cesjonariusza wierzytelności bankowej (niebędącego bankiem) na zdarzenie prawne przerwy biegu przedawnienia roszczenia, wywołanej czynnościami procesowymi zastrzeżonymi wyłącznie dla instytucji bankowej, należy uznać za niedopuszczalną.

Skoro złożenie przez poprzedniego wierzyciela /Bank/ wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, a następnie wniosku o wszczęcie egzekucji w stosunku do powoda nie wywołało skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia, to w sposób oczywisty w dacie wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie roszczenie było już przedawnione. W takiej sytuacji, biorąc pod uwagę podniesienie zarzutu przedawnienia przez pozwaną, trafnie sąd pierwszej instancji przyjął, że brak było podstaw do zasądzenia dochodzonej kwoty.

Przekładając wywiedzioną argumentację na realia niniejszej sprawy, nie sposób przyjąć za właściwą i zasadną, wyrażoną przez powoda interpretację przepisów dotyczących przelewu wierzytelności z udziałem banku oraz przerwy biegu przedawnienia. Kwestionowanie dokonanej przez Sąd I instancji wykładni przepisów opisanych z zarzutach, zgodnej równocześnie z poglądami Sądu Najwyższego wyrażonymi w uchwałach III CZP 29/16 oraz III CZP 17/17, nie może odnieść zamierzonego przez powoda skutku.

Wobec złożenia pozwanej przez bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu i rozwiązaniu jej przed terminem, całe roszczenie stało się wymagalne w dniu 15 września 2011 r. W takim stanie rzeczy ewentualna czynność Banku - zdolna wywołać skutek przerwania biegu przedawnienia w sferze uprawnień powoda - musiałaby zostać dokonana do 15 września 2014 roku. Jak wynika z niekwestionowanych ustaleń Sądu a quo, żadna tego rodzaju czynność nie została podjęta. Bank w okresie dysponowania wierzytelnością względem pozwanej podjął się jedynie wystawienia (...) i przeprowadzenia postępowania klauzulowego i egzekucyjnego, na zdarzenia te jednak powód nie jest władny się powołać, by zachować swoje roszczenie, jako nieprzedawnione. W związku z tym, że pozew w tej sprawie został złożony dopiero 13 kwietnia 2016 r., roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu.

Reasumując, przeprowadzenie wykładni przepisów prawa materialnego poruszonych w sprawie w sposób zbieżny z aktualną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, doprowadziło do rozstrzygnięcia zasadnego i zgodnego z prawem, zatem brak jest podstaw do zmiany orzeczenia Sądu I instancji. Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował przepisy odnoszące się do przedawnienia roszczenia, w tym przerwy biegu przedawnienia i w sposób uprawniony uznał, że roszczenie dochodzone w sprawie w dacie złożenia pozwu było już przedawnione.

Z tych względów apelację należało oddalić, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł stosownie do art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego pozwanej w postępowaniu przed sądem drugiej instancji określają przepisy § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.).